

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶναι.

Χίλια καὶ ἑνῆκα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάρις Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰκοστή καὶ τετάρτ' Ἰουνίου
καὶ θυμὸς τοῦ κλεινοῦ Διβανίου.

Ἐνῆκα σαράντα καὶ ἐπὶ
καὶ σημεῖα μαλάκας ἀπιά.

Τὸ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φῶδων
αὐτῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι ὁράσεις μεγάλης πολυτάραχος σταθμοῦ,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμὸς.

Ἡ ἔξυλιχη παρέα
κάτω ὅτ' ὦν Φαληρέα.

Π.—Τι κάνεις, βρέ, σ' τὸ Φάληρο;
Φ.—Τὸν ἄνεμο κουβάρει
καὶ με λαχτάρα πρόσμενα νὰ δῶ τὸν Λαχοβάρη,
ὅπως ἐπ' ἀόριστον ἀνέβαλε καὶ ἐκεῖνος
καὶ ἡμῶν ἐπίδειξιν, καὶ δὲν ἡκούσθη θορήνος.

Π.—Βρὲ Φασουλῇ, πῶς τὰ περνᾷς;
ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνεις;
ποῦ τὴν ἡμέρα τριγυρνᾷς;
τὴν νύκτα ποῦ πηγαίνεις;

Μ.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς πῶς τὰ περνῶ,
μὴ μ' ἐρωτᾷς ποῦ τριγυρνῶ.
ἀκούω πίνοντας καφφὲ καθεὶνα παπαγάλο,
καὶ στὴν Πλατεῖα τὴν λαμπρὴν
γυρίζουν νύφαις καὶ γαμπροί,
ὅπως βλέπεις νυφοπάζαρο νὰ γίνηται μεγάλο.

Π.—Πιάνουν καὶ ξεφρυγίδες, πνέουν καὶ Σουδιάδες,
καὶ ξεφρυγᾷς μακάριος καὶ φλέγεις καὶ ἀνάφεις,
καὶ ἔφετος ἐπεφάνησαν μυγίτσαις μυριάδες,
καὶ ἐκὼν ἀέκων γίνονται κανένας μυιγοχάφτης.

Π.—Πιάνω ἐδῶ, πετοῦν ἐκεῖ, γανόνουν τὸ τσερβέλο σου,
καὶ με τὸ μυτιλί σου, κτυπᾷς με τὸ καπέλο σου,
ὅπως ἐκείναις, Περικλῇ, ποῦ σ' τὸ λεπτὸ πληθύνονται,
καὶ μυκοιογάργαραις καθ' ὅλων διευθύνονται.

Ἐνέσκηψε μεγάλη
καὶ ἔφετος εὐτυχία...
πηγαίνεις σ' ἀγοράλι
ζητώντας ἡσυχία,

οὐ μὴν καὶ ἐκεῖ με τοῦταις τὸν διάβολό σου θάβρης,
καὶ πέφτουν σὰν νιφάδες πυκνῆς χιόνος μαύρης.

Κι' ἐγὼ τῆς βλαστημῶ
καὶ ὅλο τῆς πολεμῶ,

καὶ μαίνομαι καὶ ἀφρίζω σὰν μυιγοκτόνος Ἄρης
μέσα σ' αὐτῆς τῆς ζέστης τῆς φλόγαις καὶ τῆς λαύραις,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἦλθε καὶ αὐτὸς ὁ Λαχοβάρης
νὰ βομβαρδοβολήσῃ τόσαις μυιγίτσαις μαύραις.

Τῆς βλέπεις μέσα σ' τὸ νερὸ καὶ μέσα σ' τὸν καφφὲ
με τόσην χάριν νὰ πετοῦν,
καὶ ἐκείναις ὁπωσδήποτε
τὸν βίον τὸν μονότονον ποικίλλουν, ἀδελφέ.

Κι' ἔφετος, Περικλέτο μου, καθόλου δὲν ἄγονόμην
καλὰ πῶς τὴν περνοῦμε.

Κι' ἔφετος ἂς ρεμβάσωμεν με τῆς ἁλὸς τὴν θάλα...
γιὰ κτύπησε τί θάλασσα καὶ ἀντὶ καυματιστῆς,
καὶ ἂν σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα μᾶς κυριεύσῃ πείνα
ἔχομε πρόχειρο φαγὶ καὶ δρεκτικὸ τῆς μύτης.

Κι' ἔφετος πάλι καὶ καλῶς
περὶ πολλὰ σπονδάσωμε,
καὶ ἔφετος παρὰ θῖν ἁλὸς
καλὰ διασκεδάσωμε.

Περνοῦν ἔμπρός μου, Περικλῇ, λογῆς λογῆς ἐπὶ πόται,
καὶ ὁσφραίνονται καὶ ἰχνηλατοῦν νὰ βροῦνε θηλυκά,
κτυπᾷς καὶ τὴν θάλασσα γιὰ χάξι πότε πότε
καὶ λέω: πότε θάλλουνε τάντυτορπιλικά;

Φέρε τα τέλος, φέρε τα μέσ' σ' τὸν Σαρωνικὸ
μὲ χάρι νὰ λικνίζονται σ' τὸ κύμα τὸ γλαυκόν.

Κάνε τα νᾶλθουν φτερωτά,
νὰ λαχταρίζουν στήθῃ,
καὶ νὰ φωνάξωμε μ' αὐτὰ
σ' τὸν Λαχοβάρη : στήθι.

Φέρε τα τέλος φέρετα, σ' τὴ θάλασσά μας λέω,
καὶ μόνος κάτω σ' τὸ γυαλὸ
τὰ κύματα καταφιλῶ,
καὶ δέρομαι καὶ κλαίω.

Φέρετα καὶ τὰ προσμένουμε νὰ φθάσουν πρὸ καιροῦ,
φέρετα νὰ πᾶν μὲ τᾶλλα,
νὰ κάνωμ' ἐκδρομαῖς συχνὰ καὶ σ' τὴν Κρεμμυδαροῦ
καὶ σ' τὴν Δειψοκουτάλα.

Ν' ἀναπτυχθῇ καὶ τὼν Ρωμηῶν ὁ Στόλος ἐν εἰρήνῃ
καὶ ἐκείνου τοῦ Βρετανικοῦ καλλιτέρος νὰ γίνῃ,
καθὼς μᾶς εἶπε, Περικλῆ, τὰ μάλιστα σωφρόνως
ὁ Βασίλειος ὁ κραταῖος τῆς φίλης Ἀλβιόνος.

Ἔτσι περνῶ σ' τὰ Φάληρα καὶ σ' τῆς ἀκρογιαλᾶς,
καὶ ἐκεῖ τοῦ κράτους κἄποτε θυμοῦμαι τῆς δουλειᾶς.

Μὰ σὺ ποῦ πᾶς, βρὲ σεβνταλῆ
καὶ φρόκαλο τῆς σφαίρας ;

Π. — Ἐγὼ κοιμοῦμαι σ' τὴ Βουλὴ
μὲ τοὺς τρανοὺς πατέρας.

Ποῖος ὕπνος, Φασουλὴ μου, καὶ εὐχαρίστησις μεγάλη !..
πῶς μ' ἀρέσει νὰ κοιμοῦμαι καὶ νὰ ρητορεύουν ἄλλοι.
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κοιμοῦμαι σ' τοὺ λαοὺ τὰ θεωρεῖα
καὶ ὅλο νὰ μὲ νανουρίζῃ βουληφόρων ρητορεία.

Ποῖος ὕπνος δνειρώδης, ὕπνος ἐκ τῶν γλυκντέρων,
καὶ ἡ πατρίς γοργοπετᾶ
καὶ τὰ μάτια τῶν πατέρων
σφαλισμένα τὰ κυτῆ.

Εἰς τὰ νύχια τῆς πατρί
μόλις καὶ ἀκροποδητεῖ,
μὴ τυχὸν καὶ τοὺς ἔμπνηση
σ' τὸ βαθὺ ρουχαλιτὸ,
καὶ τῆς γλώσσας γαλβανίσῃ,
ποῦ μᾶς λένε τὸ καὶ τὸ.

Εἰς τὰς ἑδρας τῶν γυρῶν
καὶ ἄφωγῃ τοὺς ἀερίζει
καὶ γλυκὰ τοὺς νανουρίζει.
Νάνι νάνι... κοιμηθῆτε...
φιοῦ σας νὰ μὴ βασκαθῆτε.

Πρὶν Ἀγγερινὸς νὰ βγῇ,
πρὶν νὰ φέξῃ χαρὰν γῇ
μὴν ξυπνᾶτε... νάνι νάνι...
φιοῦ, κανεὶς μὴ σὰς βασκάνῃ.

Ὡ παιδιὰ μου, πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυτῶ σὲ μάτια τέτοια
τοῦ Μορφέως τὴν σφραγίδα,
καὶ μονάχα γὰρ ρουσφέτια
νὰ τὰ κάνετε γαρίδα.

Καθεὶς ὡς ρουχαλιζῇ σ' τὰς ἑδρας ἀπλωμένος,
μὲ κάνει νὰ τρομάζω τῆς γλώσσας σας τὸ μένος,
καὶ πρὸ πολλὸ μ' ἀρέσει, παιδιὰ μου σεβαστὰ,
πρὸς χάριν μου νὰ δοῦτε μὲ μάτια σφαλιστὰ.

Μ' ἀρέσει νὰ σὰς βλέπω σκυφτὰ καὶ νυσταγμένα,
ν' ἀνεβοκατεβαίνουν κεφάλια κοιμισμένα,
καὶ εἰς ὅλα καταφάσεις νὰ γίνονται καὶ ἀρνήσεις
μὲ τὰς ἀπάνω κάτω τῆς κεφαλῆς κινήσεις.

Κοιμᾶσθε μέσα κ' ἔξω,
κοιμᾶσθε νάνι νάνι,
καὶ ἐγὼ χρυσὸ θὰ πλέξω
σ' τὸν ὕπνο σας στεφάνι.

Κι' ὅποταν σὰς ξυπνήσουν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
καθένας τὸ σταυρὸ του καὶ μὲ τὰ δαδὸ νὰ κᾶνῃ,
καὶ τρίβοντας τὰ μάτια νὰ λένε μ' ἀπορία :
ποῖος σ' τὸν βαθύ μας ὕπνο μᾶς ἔβαλε στεφάνι ;

Κοιμᾶσθε σὰς παρακαλῶ σ' τὰς ἑδρας ἐλαφροί...
καλλιτέρα ρουχαλιτὰ παρὰ γλωσσῶν ἀφροί.
Κοιμᾶσθε σὰς παρακαλῶ, καὶ ἐγὼ μπροστὰ σας σκίψω,
καὶ τοὺς γενναίους ὕπνους σας γενναίως ἀνταμείβω.

Ἔτσι σ' τοὺς ὕπνους ἡ πατρίς τῶν βουλευτῶν τραφεῖ
μὲ τὸν κυρίαρχο λαὸ τὸν παχυμουλαράτο,
καὶ δὸς του νομοσχέδια ψηφίζονται σοφὰ
μὲ κλήσεις ὀνομαστικὰς καὶ κλήσεις πρὸς τὰ κάτω
τῶν κοιμωμένων κεφαλῶν
γὰρ τῆς πατρίδος τὸ καλόν.

Ἔτσι περνῶμε σ' τὴ Βουλὴ, βρὲ Φασουλὴ σκαρτάς,
καὶ ὁ Κόντες λέγει τάδε :

Ρουχαλιζ' ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Κορφατῆς μιλεῖ.

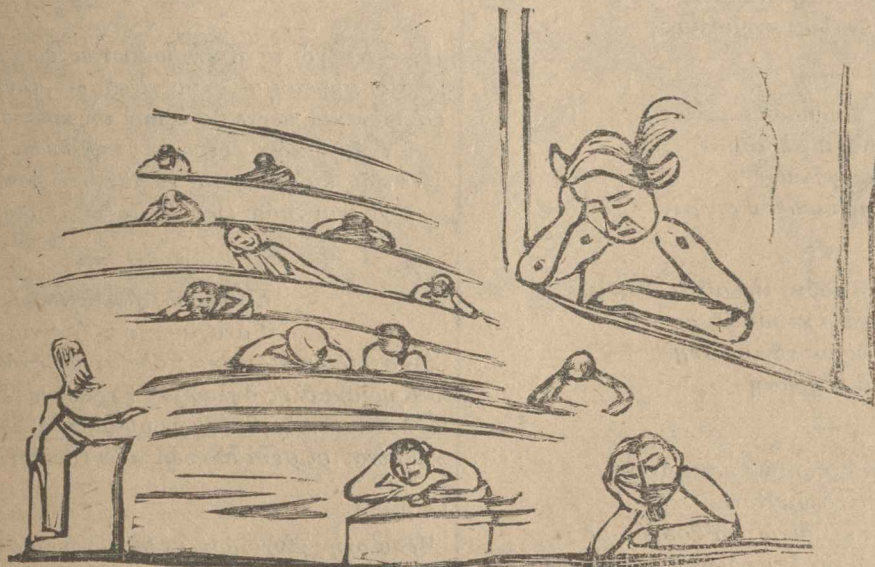
Τὰ πείσματα ν' ἀφήσετε
καὶ ἀμέσως νὰ ψηφίσετε
τὰ Στρατιωτικὰ
καὶ τ' Αστυνομικά.

Ἄς φύγουν κεφαλῶν καπνοί,
τὸ κράτος περιμένει...
ψηφίσατέ τα καὶ ὕπνοι,
ἀλλὰ καὶ κοιμισμένοι.

Κανεὶς μὴ βγάλλῃ τοιμουδιά,
κανεὶς ὡς μὴ μᾶς πνίγῃ,
κάνετε γρήγορα, παιδιὰ,
καὶ ὁ Βασιλεὺς θὰ φύγῃ.

Ὅμως πολὺν βιάζομαι καὶ ἐγὼ νὰ ταξειδέψω,
πάω τὸν γυιὸ μου, βρὲ παιδιὰ, σ' τὴν Βιέννη νὰ παρῶ
ἔμπρὸς μὲ ζήλον, καὶ ὁ καιρὸς
πετᾶ καὶ δὲν προσμένει,
καὶ ὁ Γκολουχόφσκη σοβαρὸς
μὲ καρτερεῖ σ' τὴν Βιέννη.

Ὑπόθεσις σημαντικὴ
τοῦ κράτους κατεπεύγει,

μὴ συζητῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
καὶ ὁ Βασιλεὺς θὰ φύγῃ.

Ὅτι θὰ τὰ ψηφίσετε ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
καὶ ὁ Γκολουχόφσκη μοῦγραψε νὰ φύγῃ δίχως ἄλλο.

Τῆς νόσας δυσἀρεσκείας ἀφήστε κατὰ μέρος,
μὴ τώρα φύλλους σ' τὰ χυρὰ ζητήτε παρακαίρως.

Ἄς πάρουν τέλος ἀδωρεῖ

καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ,

καὶ ὁ Γκολουχόφσκη μοῦγραψε νὰ πάω ποῦ μὲ θέλει,
καὶ ἀμυgdalotomata
σ' ὅλους μας χαιρετίσματα
καὶ ἀπ' τὸν Φραγκίσκο στέλλει.

Τὰ νομοσχέδια λοιπὸν ἂς ψηφισθοῦν ἐν τάχει,
καὶ οἱ κοιμώμενοι καὶ μὴ γὰρ τοῦτ' ἂς μὴν πεισμώνῃ,
καὶ ὁ Πάλλης δοκο μοῦκανε πῶς νευρικά δὲν θάχῃ
καὶ συνενοηθήκαμε νὰ πάρῃ νὰ θυμώνῃ.

Καὶ ὁ Πάλλης δοκο μοῦκανε μὰ τὸν Βουλκὰν καὶ Γιάρρο,
καὶ ἂν φρόνιμα φερθῇ καὶ αὐτὸς
καὶ ὅχι σὰν πρῶτα προπετῶς,
μαζί μου, βρὲ παιδιὰ, σ' τὴν Βιέννη νὰ τὸν πάρω.

Καὶ ὁ Πάλλης δὲν μοῦ εἶπεν πρὸς τὰ τρομερὰ του βέλη,
μήτε κυτᾶν βλοσυρὸς
καὶ ὁ Γκολουχόφσκη σοβαρὸς,
καὶ γράφει μυστικὴ γραφὴ πῶς καὶ τὸν Πάλλη θέλει.

Τὴν συμβαίνει τάχατε ; γιατί μὲ τόση φούρια
θέλει τοὺς δαδὸ μαζί ;

μήπως καμμιὰ συνέντευξι προμελετᾷ καινούρια
μέσα σ' τὴν Ἀμπαζί ;

Γὰρ ποῖο σπουδαῖο ζήτημα μᾶς θέλει νὰ μιλήσωμε ;
μὴ θέλῃ τὸ Ρουμανικὸ σ' τὴν Βιέννη νὰ τὸ λύσωμε ;
ἢ διαλύσετε θὰ πῇ τοὺς μέλλοντας Στρατοὺς
καὶ ρομπατοῖνα δυνατὴ θ' ἀκούσωμε γι' αὐτοὺς ;

Ὅ, τι καὶ ἂν εἶναι, βρὲ παιδιὰ, θὰ φύγω τὸν Ἰούλιο
καὶ πρέπει νὰ μὴ χάνεται καιρὸς σ' τὸ Κοινοβούλιο.
Ψηφίστε τα χωρὶς θυμούς καὶ δίχως κασκαρίαις
καὶ καραμέλαις ἔπειτα μασοῦτε σὰν κατόικαις.
Ναὶ μὲν σὰς βλέπω πάσχοντας, ἀλλὰ δὲν σὰς λυποῦμαι,
ὁ Γκολουχόφσκη μοῦγραψε νὰ πᾶμε νὰ τὰ ποῦμε.

Πηγαίνω καὶ γὰρ τὸ παιδί,
μὰ καὶ γὰρ τὸν Μαγάρο,
δύο τραγῶντα δηλαδὴ
μ' ἕνα μονάχα συμπάρο.

Πάω σ' τὴν Βιέννη γὰρ δουλειὰ, μὰ καὶ γὰρ νὰ παντρέψω,
μὲ νάξια μὴ μὲ ρέβετε,
ρουσφέτια μὴ γυροῦναι,
καὶ ὅλοι θὰ βροῦν τὸ δίκιο τῶν ὀπαδῶν ἐπιστολέων.

Τριγύρω μας ἀκούεται μπαμπούνητο καὶ κρότος,
ἀφίνω, ἰδίαις, τὴν Βουλὴ καὶ ὅλη τὴν συντροφιά της...
φεύγει γλαμὰ καὶ ὁ Βασιλεὺς, Γεώργιος ὁ πρῶτος,
φεύγει γλαμὰ καὶ ὁ δευτέρος, ὁ Τζωρτζῆς ὁ Κορφατῆς.

Π. — Εἶπεν αὐτὰ, καὶ οἱ βουλευταὶ τοῦ χρόνου τῶν ἐφείσθησαν
καὶ οἱ φόροι τῶν οἰκοδομῶν ἀμέσως ἐψηφίσθησαν
χωρὶς πολλὴν ρητορικὴν, χωρὶς περιπετείας,
καὶ συμφορὰ καὶ ἀλλοίμονον, ἂν εἶσαι κτηματίας.

Κι' ὁ Ράλλης ἐπειράχθηκε γὰρ τοῦτο, συμπολίτη,
καὶ εἶπε σὺν Κόντι με θυμὸν
οἱ φόροι τῶν οἰκοδομῶν
πῶς μπῆκαν ἐξεπλήτηδες γὰρ τὸ δικό του σπῆτι.

Κι' ὁ Καραπάνος θύμωσε γὰρ τοῦτη τὴν αἰτία,
γιατὶ καὶ αὐτὸν τὸν εἶπανε μεγάλο κτηματία,
πῶς κἀνέται σὲ μέγαλα καὶ δίχως νὰ κορώνη
πῶς πρέπει νὰ πληρώνη.

Αὐτὰ ποῦ λὲς ἐλέγοντο, καὶ ἐν μέσῳ τῶν καυμάτων
καὶ ὁ φόρος ἐτελείωσε τῶν ἐπιτηδευμάτων,
καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὴ μαρτυρῇς καὶ ἀδίκως νὰ ῥοδευέσαι
θαρρῶ πῶς πρέπει τίποτα νὰ μὴν ἐπιτηδεύσαι.

Κι' ὁ πορὸς ἐπιτηδεύεται καλὰ τὸν ἐπιτήδειον
μόνον ἐκεῖνος ἀποκτῇ τὴν δόξαν τὴν αἰδίων,
ἀλλ' οὔτε καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν στερεῖ ἐπιτηδείων
καὶ τὸ νομά του γράφεται σὲ μάρμαρα Σταδίων.

Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ, μοῦ φαίνεται σὰν θαῦμα
πῶς οἱ πατέρες μας μοχθοῦν μέσα σὲ τέτοιο καῦμα.
Τοιοῦτος πατριωτισμὸς σὶν τοῦ μου δὲν χωρεῖ,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος δι' αὐτὸν δικαίως ἀπορεῖ.

Κι' ἐγὼ ποθῶ νὰ λέγωμαι τοῦ βήματος ξεφτέρου
καὶ πατριώτης ἑξαλλος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ,
μὰ δὲν μπορῶ παντάπασιν μέσα σὲ καλοκαίρι
καὶ μετ' αὐτὸ νὰ φλέγωμαι τοῦ πατριωτισμοῦ.
Δὲν θέλω μέσ' σὶν καύσινα πατριωτῶν ἀγῶνα
καὶ πατριώτης γίνομαι μονάχα τὸν χειμῶνα.

Εἶδα σὶν κόσμον βουλευτίας, εἶδα Βουλὰς με χάλε,
σὰν τὴν δική μας τὴν Βουλὴ σὶν κόσμον δὲν εἶδ' ἄλλη,
ὅπου συχνὰ τοὺς βουλευτὰς τοὺς βρῖσκει τὸ ξημέρωμα
καὶ γίνοντ' ἐθνομάρτυρες με μούτρα γὰρ σιδέρωμα.

Ὅτως ὑπέροχος Βουλὴ,
καὶ πάλιν, φίλη κεφαλὴ,
μέλπω συγχαρητήριον
παιῖνα νικητήριον
μ' ἓνα λιβανιστήριον.

Τοῖς χαῖρε, Βουλευτήριον,
πανύμνητόν μας κτίριον,
ψήφων δημοπρατήριον,
πατέρων ὑπνωτήριον,
πόθων ἀναβρυτήριον,
ἀλλὰ καὶ κοιμητήριον,
ποῦ χεῖς ἀφοδεντήριον,
βιβλία, καπνιστήριον,
μοῦ φαίνεται μυστήριον

πῶς πάλιν δρῆς δραστήριον
σὲ καύσιον μαρτύριον.

Π. — Κι' ἐγὼ τὸ Κοινοβούλιον δοξάζω μὰ χαρὰ
καὶ ὅλοι προετοιμάζονται νὰ φύγουν, φουκαρῶ.
Οὐκοῦν καὶ πέντε βουλευταὶ τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων
ποῦ τ' Ἀγγλικά τὰ ξέρουνε σὰν γλῶσσα μητρική,
λένε πῶς ἐτοιμάζονται νὰ πᾶνε σὶν Λονδίνον,
ποῦ γίνεται Διάσκεψις Κοινοβουλευτική.

Εἰρηνικῶς χωρὶς βροντὰς
ὁ ἀναχωρήσῃ καὶ ἡ πεντίας.
Ἀναχωροῦν εἰρηνικῶς, ἀδελφικῶς, ἀνάκως
ὁ Κυριακούλης δηλαδὴ καὶ ὁ Τριανταφυλλάκος,
καὶ ὁ Κανταντζόγλους σὺν αὐτοῖς καὶ ὁ Σλήμαν σὺν τῷ Σαῖ
καὶ δένονται μετὰ σπουδῆς τῶν βουλευτῶν οἱ σάκκοι.

Μέσα σ' τὴν Συνδιάσκεψιν θὰ κάνουν ὀμιλίας
με Πατρικίους, Φασουλῆ, καὶ Λόρδους τῆς Ἀγγλίας,
καὶ θὰ φοροῦν νυχθημερὸν ψηλοκαπελαδοῦρα
καὶ ἐκεῖ πιστεύω πῶς μ' αὐτοὺς θὰ κάνωμε φαγοῦρα.

Γι' αὐτοὺς λαχτάρα σ' τὴν ψυχὴ
ροζώθω καὶ ἐγὼ, τσιφούτη,
καὶ τῆς πατρίδος τὴν εὐχὴ
ἂς ἔχουνε καὶ τοῦτοι.

Κι' ὅταν τῆς Διασκέψεως ὁ κώδων θὰ σημάνῃ
τότε καὶ ἐγὼ παράξενο δὲν εἶναι, μπεχλιβάνη,
νὰ πάω με τοὺς πέντε μας σ' τὴν Δόνιτσαν νὰ μιλήσω
καὶ τῶν κρατῶν τοὺς ὀπλισμοὺς νὰ κεραυνοβολήσω,
καὶ νὰ φωνάξω βάζωντας τὰ χέρια μες σ' τὴν τσέπη
πῶς μόνο τὸ Ρωμαῖκο ν' ἀφοπλισθῇ δὲν πρέπει,
καὶ νὰ τὰφήσουν ἡσυχὸ ποτε νὰ μὴ συχάζῃ,
μὰ πάντα ν' ἀρματώνεται καὶ νὰ βροντᾷ γὰρ χάρι.

Π. — Ἀναχωρεῖ καὶ ὁ Βασιλῆας μετὰ μικρὸν, καθὶ,
καὶ ὅλοι προετοιμάζονται νὰ πᾶνε σὲ ταξίδι.
Φ. — Ἐγὼ δὲν ἐτοιμάζομαι νὰ πάω πουνθενά.
Π. — Κι' ἐγὼ προετοιμάζομαι νὰ πάω τὰ βουνά.

Φ. — Κατενόδιο σου καλὸ
καὶ εἶλα μου γὰρ ὁ γιὰ.
Ἐγὼ ἀπὸ Περικλῆ, δὲν θὰ πάω πουνθενά
καὶ θ' ἀπλόσω τραχανά
μετ' αὐτὸ Φάληρο ξανά.

Καὶ τῆς μύτης του, βουβάλι,
πάντα θὰ τῆς τρώγῃ μαῖς,
μὰ θὰ κάνω καὶ ἐκδρομαῖς
ἀπὸ μιὰ καρέκλα σ' ἄλλη.

Π. — Κι' ἐγὼ θάχωρ' ἐδῶ πέρα νὰ μιλῶ γὰρ τὸ Κοῦρ
καὶ ποτὶ τὸ ἀερογιάλις
κάθε λίγο νὰ σὲ δέρω,
καὶ ὅσοι κάμποσαις ἐνθαῖς.